

Ting. Men denne Synsmaade er vistnok urigtig. Saaledes som Forholdet er nu, maa de private Forstrandsejere være undergivne Statens Kontrol, Statens Tilsyn med, hvorledes Valget af Strandfogder sker. Det kan formentlig ikke gaa an at forandre dette i Fremtiden saaledes, at Forstrandsejeren skulde have Ret til ene at bestemme, hvem der skulde være Strandfoged. Naar Forstrandsejeren har valgt en Mand til Strandfoged, og det offentlige, Politiet, Amtmanden, i sidste Instans Justitsministeren, maaste finde, at denne Mand ikke egner sig til at være Strandfoged, finder, at det er uforvarsligt at betro den Mand de vigtige Funktioner, som paahvile ham særlig ogsaa efter § 2, betro denne Mand at varetage alle de Interesser overfor Søfarten med Hensyn til Beskyttelsen af Menneskeliv o. s. v., som der kan være Spørgsmaal om — saa kan det ikke gaa an, at den private Forstrandsejer ikke desmindre skulde kunne sige: Jeg bryder mig ikke om, hvad Politiet eller Amtmanden eller Justitsministeren siger om den Ting, jeg vil ikke være undergivet Eders Kontrol. Staten kan ikke organisere Bjærgnings- og Redningsvæsenet hele Landet over paa en Maade, som den anser for betryggende over for de store Interesser, her er Tale om, og saa gøre Undtagelser i Loven med Hensyn til en privat Strækning paa 2—3 Mils Længde, og der overlade til den private Forstrandsejer, hvorledes det skal klares. Forstrandsejeren skal som hidtil have Lov til at udvælge sin Strandfoged, men det offentlige bør være berettiget, og jeg tør vel sige forpligtet, til at føre Tilsyn med, at den, der saaledes af Forstrandsejeren bestikkes til Strandfoged, ogsaa er i Stand til paa fyldestgørende Maade at fungere som saadan. Det andet Vædringsforslag, som er stillet til § 9, gaar, som man vil vide, ud paa, at „det skal som hidtil ikke være de private Forstrandsejere forment med egne Folk at bjærge og opbevare det løst paa deres Forstrand fra Havet uden levende Folks Medsølgelse opdrevne Stykgods eller Vrag.“ Denne Passus er, som det er bemærket i Mindretallets Betænkning, taget lige ud af Forordningen af 28de December 1836. For saa vidt siger den intet nyt, og for saa vidt vil jeg for mit Vedkommende sige, at jeg i og for sig heller ikke havde nogen Betænkning ved, at der paa et eller andet Sted udtales noget saadant i Lovforslaget. Men det, som jeg maa gøre opmærksom paa, er, at det, som jeg nu læste op, skal indsættes i Lovforslagets § 4 i Stedet for Slutningen af andet Stykke i § 4, der lyder saaledes: „Paa de private Forstrande kunne Bjærgelav kun oprettes, for saa vidt det af Justitsmi-

nisteren findes fornødent.“ Vædringsforslaget gaar altsaa ud paa, at denne Passus skal udgaa, at det altsaa ikke af Justitsministeren skal kunne anordnes, at der skal oprettes Bjærgelav paa en privat Forstrand. Raifonnementet er atter her dette, at paa private Forstrande har Forstrandsejeren og de Folk, som han helt eller delvis har overdraget sin Ret, Berettigelse til at være ene om Bjærgningen eller i alt Fald ene om at ordne det Bjærgelav, de oprette mellem sig selv indbyrdes, og der skal det offentlige ikke kunne gribe ind og danne et Bjærgelav, som kan virke fortrædiggende for Forstrandsejeren og hans Folk, hans Arvesætere, antagne Bjærgere o. s. v. Her vil jeg gentage, hvad jeg før sagde, at det offentlige ikke kan eller tør opgive sin Ret til at føre Tilsyn med, at Forholdene paa disse private Forstrande ordnes paa en for Samfundet betryggende og forvarselig Maade. Man kan nok saa meget gaa ud fra, at de private Forstrandsejere selv ere interesserede i, at Forholdene ordnes paa en god og passende Maade, og man kan nok saa meget paaberaabe sig, at der ikke er ført Klager, men nægtes kan det ikke, at Muligheden er til Stede for, at Forstrandsejeren og den, med hvem han har delt sin Ret, kan lade det mangle paa behørig Indsigt, paa behørig Dygtighed eller Midtærhed. Og hvis det skulde vise sig, at den Maade, hvorpaa Forholdene ordnedes paa disse private Forstrande, ikke var betryggende, ikke var forvarselig, saa vilde det efter min Formening heller ikke være forvarsligt, om Statsmagten undlod at træffe de Foranstaltninger, som maatte være nødvendige paa det Sted, lige som paa alle andre Steder i Landet, for at Bjærgningen og Redningen kan foregaa paa behørig Maade. Med Hensyn til dette Vædringsforslag siger jeg altsaa, at saaledes som det er stillet, tror jeg paa ingen Maade, at man kan gaa ind paa det, hvorimod jeg gentager, hvad jeg nys sagde, at jeg stiller mig noget anderledes lige over for det reelle Indhold, om jeg saa maa sige, af det Forslag, der er stillet under Nr. 9. Jeg maa være berettiget til at sige, at Udvalget i Gaar har haft Lejlighed til at tale med et Par Afsendinge fra den paagældende Egn, og der er stillet disse i Udigt, at dette Spørgsmaal, om der i Realiteten ved Lovforslaget gøres noget Skaar i de økonomiske Rettigheder, som Forstrandsejeren eller, som Tilfældet her er, hans Arvesætere derovre have efter de nu gældende, bestaaende Love, skal blive gjort til Genstand for nærmere Dervejelse af Udvalget mellem 2den og 3dje Behandling. Jeg tror, hvis jeg maa sige det, at de ærede Forslagsstillere vilde gøre vel i paa dette